

LAYLA HAGEN

Iskra nádeje

Láska sa neďá predvídať

IKAR

LAYLA HAGEN

Iskra nádeje

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Layla Hagen
WITHERING HOPE

Copyright © 2015 Layla Hagen
All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form, including electronic or mechanical,
without written permission from the publisher,
except in the case of brief quotations embodied
in critical articles or reviews.

Translation © 2022 by Miriam Ghaniová
Poetry translation © 2022 by Jana Kantorová-Báliková
Cover design © 2022 by Soňa Šedivá
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8356-5

Prvá kapitola

Aimee

Môj posledný let ako Aimee Myllerovej sa začína ako každý iný: myknutím.

Opriem si hlavu o koženú opierku, zatvorím oči a súkromné lietadlo vzlietne. Stúpanie je hladké, ale žalúdok mi zvierá rovnako ako inokedy. Neotváram oči, aj keď už lietadlo nadobudne výšku. Napokon ich otvorím a usmiejem sa. Predo mnou v krémovom ochrannom obale prevešenom cez sedadlo visia tie najkrajšie svadobné šaty.

Moje šaty.

Pristanú mi, hoci mám trochu chlapčenskú postavu. Oblečiem si ich presne o týždeň. Svadba sa bude konať na úžasnom ranči môjho snúbenca Chrisa v Brazílii, kam práve teraz mierim. Letela som touto trasou už veľa ráz, ale teraz prvýkrát cestujem Chrisovým súkromným šesťmiestnym lietadlom. Bez neho mám pocit prázdna. Keď týmto lietadlom poletím nabudúce, budem už mať priezvisko Moorová a budem manželkou pána Christophera Moora. Zveziem sa na sedadle nižšie, užívam si príjemný dotyk kože na pokožke. Prázdnotu lietadla ešte podčiarkuje fakt, že dnes tu nie je nijaká letuška.

Nedokázala som požiadať Chrisovu letušku Kyru, aby dnes prišla do práce. Jej dcéra má tri roky a už dlho plánovala jej oslavu. Nemalo by to zmysel, lebo som sa v okamihu neplánovane rozhodla, že na ranč poletím dnes namiesto zajtrajška, aby som dozrela na svadobné prípravy.

Chudák pilot Tristan nemal také šťastie – musel sa vzdať všetkého, čo mal na programe, aby mohol dnes večer letieť so mnou. Ale on mi to prepáči. Zistila som, že ľudia dokážu budúcej neveste odpustiť mnoho vecí – podľa mňa až priveľa. Možno mu za odmenu neskôr kúpim niečo, z čoho bude mať radosť. Bude to pre mňa výzva, lebo Tristana dobre nepoznám, hoci u Chrisa pracuje už niekoľko rokov. Tristan je veľmi zdržanlivý.

S Kyrou som sa zblížila a je celá bez seba, keď s ňou letím. Mám pocit, že Chris a jeho obchodní partneri, s ktorými zvyčajne cestuje, nie sú takí zábavní. So mnou môže aspoň debatovať o svadbe. Tristan je mlčanlivý, ledva som ho prinútila, aby ma oslovoval menom, iba občas utrúsi nejaký vtip.

Po troch hodinách letu sa v reproduktoroch ozve jeho hlas: „Zdá sa, že dnes zažijeme viac turbulencií ako inokedy. Bude bezpečnejšie, ak nasledujúcu hodinu zostanete pripútaná na svojom mieste.“

„Rozumiem,“ poviem, ale potom si uvedomím, že ma nepočuje.

Hneď nato sa lietadlo začne prudko kolísať, no príliš ma to neznepokojuje. Tristan Bress je výborný pilot, hoci má len dvadsaťosem rokov – je odo mňa starší o dva roky. Letela som takto už viackrát. Takmer som si zvykla na občasné turbulencie. Takmer.

Nazriem cez okno a vidím, že letíme ponad amazonský prales. Zelená masa podo mnou je taká nekonečná, až mi naskočia zimomriavky. Prehltnem. Hoci sa nebojím, mykanie lietadla na mňa nemá dobrý vplyv. Začne mi byť nepríjemne zle od žalúdka, obracia sa mi a prichádza nevoľnosť. Pozriem pred seba, či nájdem vrecúško pre prípad vracania. Je tam.

Oboma rukami si chytím lem bielej blúzky a snažím sa upokojiť. Nefunguje to, prsty sa mi stále trasú. Strčím si ich do vreciek džínsov a snažím sa myslieť na svadbu. To mi vyčarí na tvári úsmev. Všetko bude dokonalé. Skoro všetko. Kiežby na svadbe boli aj moji rodičia, ale prišla som o nich pred ôsmimi rokmi, tesne pred vysokou školou. Zastvorím oči, pokúšam sa potlačiť nevoľnosť. Zaberie to po niekoľkých minútach. Hoci sa let nezlepšil, úzkosť trochu pomínie.

Vzápätí ma zachváti ďalšia.

Lietadlo zrazu začne strácať výšku. Otvorím oči. Tristan akoby to vytušil, ozve sa cez reproduktory. „Musím klesnúť s lietadlom nižšie, ale čoskoro sa znova zdvihneme. Nemáte sa čoho obávať.“

Hromadí sa vo mne nepríjemný pocit. Toto sa nikdy predtým nestalo. Tristanovi napriek všetkému verím. Nemám sa prečo báť, snažím sa teda držať. Až sa zvonka ozve ohlušujúci rachot. Obrátim hlavu tým smerom. Najprv nevidím nič, len vlastný odraz v okne: zelené oči a svetlohnedé vlasy po pleciah. Potom na okno pritlačím čelo. To, čo vidím vonku, mi vytisne vzduch z pľúc. V slabom svetle úsvitu je za oknom clona.

Z jediného motora lietadla sa šíri čierny dym.

„Aimee,“ ozve sa pokojne Tristan. „Chcem, aby ste sa nahli dopredu a rukami si objali kolená. Rýchlo.“ Je odmeraný a každé jeho slovo ma desí. „Prišli sme o motor a ja sa pokúsím núdzovo pristáť.“

Ani nemám čas panikáriť, nahnem sa dopredu a lietadlo sa tak prudko mykne, až narazím hlavou do okna. V spánku pocítim ostrú bolesť a z hrdla sa mi vyderie výkrik. Potom nasleduje ešte ostrejšia bolesť. Prenikavá. Krutá.

Moje telo akoby sa pohybovalo samo od seba, hoci som sklonená dopredu a držím si kolená. V hlave mi zakrúži hrozná myšlienka: riskantné núdzové pristátie. Aké percento tohto manévru sa skončí dobre? Srdce mi búši a lietadlo rýchlo klesá, určite už nie je vysoko. Ešte sme nemohli preletieť letisko. Dlane sa mi potia, zatínam zuby, lietadlo sa trasie a ja mám pocit, že ma každú chvíľu vytrhne zo sedadla.

Som v pokušení zdvihnúť hlavu a pozrieť sa von oknom. Až sa od túžby zadúšam. Chcem vedieť, kde sme, kým pristaneme. Nemôžem sa však pohnúť, nech sa akokoľvek usilujem. Nie som si istá, či je to polohou lietadla, alebo od strachu. Nakloním hlavu nabok a nazriem do chodby. Na zemi leží obal so svadobnými šatami, a tak na chvíľu zabudnem na strach. Chris. Môj úžasný ženích, ktorého poznám od detstva a s ktorým som prakticky vyrastala. S modrými očami a so svetlými neskrotnými vlasmi. Stále vyzerá ako chlapec, hoci má už dvadsaťsedem rokov a nosí drahé obleky.

Myslím naňho, keď príde náraz.

Druhá kapitola

Aimee

Zobudím sa zaliata studeným potom a pod niečím mäkkým, asi pod dekou. Nevieť to naisto, lebo keď otvorím oči, všade je tma. Keď sa skúsim pohnúť, pocítim ostrú bolesť v spánku, až zadržím dych.

„Aimee?“

„Tristan.“ Môj hlas znie takmer ako plač. V slabom mesačnom svite, ktorý vchádza cez okná, vidím, ako sa opiera o sedadlo predou mnou a skláňa sa ku mne. Predstavím si jeho tmavohnedé oči, ktoré ustarostene hľadajú moje.

„Ste zranená?“

„Bolí ma hlava, ale netečie mi krv,“ poviem a prejdem si prstom po boľavom spánku. Potom pozriem naňho, ale v mizernom svetle ho ledva rozoznávam. Bielu pilotskú rovnošatu má špinavú, no zdá sa, že nie je zranený. Obrátim hlavu k oknu, vonku však nevidím nič okrem tmy.

„Kde sme?“ opýtam sa.

„Pristáli sme,“ odvetí a potom dodá, „v pralese.“

Prikývnem, snažím sa nepripúšťať si strach, čo sa mi zbiera v hrudi. Keby som to dovolila, možno by som sa už nedokázala kontrolovať.

„Nemali by sme napríklad opustiť lietadlo alebo niečo urobiť? Kým nás nenájdu? Je bezpečné zostať vnútri?“

Tristan si prejde prstami po krátkych čiernych vlasoch. „Verte mi, toto je jediné bezpečné miesto. Bol som skontrolovať, či neuniká palivo, ale všetko sa zdá v poriadku.“

„Boli ste vonku?“ šepnem.

„Hej.“

„Chcem...“ poviem, rozopnem si bezpečnostný pás a snažím sa vstať, ale zakrúti sa mi hlava a sklžnem späť.

„Nie,“ povie Tristan a sadne si na sedadlo oproti mne na opačnej strane úzkej uličky. „Počúvajte. Musíte sa upokojiť.“

„Ako hlboko v pralese sme, Tristan?“

Oprie sa a nasleduje dlhé ticho. „Dost' hlboko.“

„Ale ako nás nájdú?“ Pritiahnem si pod prikrývkou kolena k brade, hlava sa mi krúti ešte viac. Asi ma ňou prikryl Tristan.

„Nájdu,“ povie.

„A môžeme im to nejako uľahčiť?“

„Momentálne nie.“

„Dokážeme sa skontaktovať s niekým zo základne?“ opýtam sa pochybovačne.

„Nie, pred chvíľou sa spojenie prerušilo.“ Zvesí plecia a dokonca aj v mesačnom svetle vidím jeho napäté črty. Má výrazné lícne kosti, čo mu dodáva vznešený výraz, ale teraz vyzerá vyčerpane.

Namiesto paniky ma zaplaví slabosť. Údy mám ťažké a myseľ zahmlenú.

„Čo sa stalo s motorom?“ šepnem.

„Pokazil sa.“

„Viete ho opraviť?“

„Nie.“

„Naozaj nemáme ako poslať niekomu správu?“

„Nie.“ Ako vo sne si uvedomujem, že Tristan mi vložil pod hlavu vankúš a sklopil mi sedadlo.

Zatvorím oči, driemem a myslím na Chrisa. Určite musí mať veľké obavy.

Tretia kapitola

Aimee

Otvorím oči, je už deň a lietadlo zaplavujú slnečné lúče. Spala som v nepohodlnej polohe a stuhol mi krk. Chvíľu si ho masírujem a hľadám pohľadom Tristana, ale nikde ho nevidím. Snažím sa dýchať, no vzduch je ťažký a vlhký, mám pocit, že sa zadusím. Zúfalo túžim po čerstvom vzduchu, zdvihnem zrak a vidím, že dvere v prednej časti lietadla sú otvorené. Takže Tristan musí byť vonku. Pomaly vstanem, bojím sa, že sa znova vráti nevoľnosť. Našťastie nie. Radšej sa nepozieram cez okná, kráčam uličkou medzi dvomi radmi sedadiel, rukami sa dotýkam opierok troch sedadiel v každom rade. Ak mám v živote zažiť poriadny šok, nech je to hneď za tými dverami, nebudem predsa nakúkať cez okná.

Zastanem pri nich, hľadím stále nadol. Kovový lesk schodov zabudovaných do dverí ma na chvíľu vyvedie z miery. Zatnem zuby, pozbieram odvahu a pozriem cez otvor von.

Potom prižmúrim oči.

Ten výhľad neprináša nijaké sklamanie. Je hrozný a zároveň krásny. Dominuje v ňom výrazná zelená farba

prekypujúca životom. Je prítomná vo všetkých tvaroch a odtieňoch, od bledej až po tmavú, pripomínajú všetko od tenisovej rakety až po mach pokrývajúci stromy. Listy na stromoch sú srdcovité, iné okrúhle. Niektoré sú špicaté, ďalšie také, aké som ešte nikdy v živote nevidela.

Cez hustú klenbu nado mnou nesmelo preniká slnko. Bránia mu stromy. Je tu veľa vysokých stromov. Týčia sa nad nami a ja musím zakloniť hlavu, aby som tú klenbu videla poriadne. Zamračím sa.

Ako sem dostal Tristan lietadlo bez poškodenia? Pohľad vpravo mi však napovie, že to tak nie je. Zadržím dych a chytím sa hrany dverí. Právě krídlo je úplne rozbité. Druhé na tom asi nie je lepšie. Na pravej strane lietadla smerom dozadu ležia dva obrovské stromy – urobili doň poriadnu priehlbínu. Pozriem sa lepšie a vidím, že dopadli rovno na jedinú toaletu. S hrôzou si uvedomím, že bude asi nepoužiteľná.

Strasiem sa a rozhodnem sa vystúpiť z lietadla. Schádzam po nafukovacích schodoch, chodidlá mám hneď mokré. Nedávno muselo poriadne pršať, lebo zem je zablatená a okamžite mám špinavé aj tenisky. Stále sa mi šmýka a mútna voda vyšplechuje na všetky strany. Zhlboka sa nadýchnem, teda aspoň sa o to pokúsim. Vzduch ma priam dusí, taký je vlhký, ale nie je nadmieru horúco. V L. A. bolo teplejšie, tam som prežila celý život. Nikdy nie však takto vlhko. Tričko a džínsy sa mi už lepia na pokožku.

„Už ste hore?“ opýta sa Tristan, ktorý sa vynorí pred lietadlom. Ruky má čierne od prachu, utrie si ich do akejsi handry. Bielu košeľu má rozopnutú pod krkom a mokrú, lepí sa mu na svalnatú hruď. Vzduch akoby bol čoraz hus-

tejší a ja by som si najradšej roztrhla blúzku – alebo aj kožu –, keby sa mi tak lepšie dýchalo.

„Čo ten motor?“ opýtam sa.

„Nič, práve som ho prezrel. Ale nebojte sa, nič nám nehrozí, nevybuchne.“

„A čo komunikačný systém?“

„Nefunguje. Vypadol celý elektrický systém.“

„Aha, a čo naše mobily?“

„Svoj som kontroloval hneď po nehode. Aj váš, ak vám to neprekáža. Našiel som vašu kabelku. Aj váš tablet. Bez signálu.“

Prikývnem, ale pohľad na poškodené krídlo ma znerвозňuje, preto sa radšej obrátim smerom k džungli. Tá divočina ma zneistí ešte viac.

„Krása, však?“ zatiahne Tristan.

„S radosťou by som ju sledovala v telke. Mám pocit, akoby sme sa ocitli v nejakom dokumentárnom filme.“

Tristan pristúpi bližšie a pozrie mi na líce. „Máte tu škrabanec. Včera som ho nevidel. Je povrchový, nemusíte sa báť.“

„Ach...“ Priložím si dlaň na líce a zahľadím sa na diamantový zásnubný prsteň na ľavej ruke. Chris. Svadba. Moja krásna, dokonalá svadba, ktorá sa má konať o týždeň. Pokrútim hlavou. Uskutoční sa. Určite nás čoskoro nájdu.

„Som smädná,“ poviem a odvrátim sa od Tristana, aby nevidel slzy, ktoré sa mi tlačia do očí.

„V lietadle sú nejaké zásoby. Nie je ich veľa, skôr pomenej. Štyri plechovky sódy, ktoré sú ako kvapka v mori vzhľadom na rýchlosť, akou sa v tomto podnebí dehydrujeme.“

Zdvihnem obočie. „Sme takmer po členky vo vode. Určite nájdeme nejaký šikovný spôsob, ako získať čistú vodu.“

„Nemám nič na zostrojenie dobrého filtra,“ ukáže na zem, „aby sme vodu mohli spraviť pitnou. Našou najlepšou možnosťou je dážď.“

„A čo nádrž na vodu v toalete?“ Spýtam sa to len tak mimochodom, lebo myslím na stromy, ktoré dopadli priamo na ňu.

„Nádrž na vodu praskla pravdepodobne v okamihu, keď spadli stromy, a voda vytekla.“

„Je toaleta vôbec použiteľná?“ pýtam sa.

„Nie,“ povie Tristan a potvrdí moje obavy. „Všetko je zničené. Vliezol som dovnútra a toto sú jediné užitočné veci, ktoré sa mi podarilo vytriahnuť.“ Ukáže smerom k jednému zo stromov, ktorý skončil na lietadle.

Najprv som zmätená, ale keď sa pozriem lepšie, všimnem si, že je tam hromada niečoho, čo vyzerá ako úlomky rozbitého zrkadla. „Úlomky zrkadla?“

„Okrem iného sú dobré na signalizáciu našej polohy.“

Obaja kráčame k hromade. Zachvejem sa pri pohľade na kopu nerovných črepín. Väčšina z nich má veľkosť mojej dlane, niektoré sú ešte menšie. Keby sa tie stromy zrútili na moje sedadlo alebo na kokpit...

Všimnem si, že vedľa je zoradených niekoľko ďalších vecí. Obväzy, tampóny na odličovanie, nožnice, píšťalka, ihly, niť, balíček repelentov a dva multifunkčné vreckové nože.

„Ide o časť zásob z balíčka na prežitie,“ povie Tristan. „Vyniesol som ich von, aby som urobil rýchlu inventúru.“

„Prečo len časť? Kde sú ostatné?“

„Časť súpravy na prežitie bola v kokpíte. Obsahovala veci, ktoré tu vidíte. Druhá časť bola v priehradke v zadnej časti lietadla, hneď vedľa toalety.“ Ukáže smerom k bodu kontaktu medzi spadnutými stromami a lietadlom. „Tá je zničená.“

„Výborne.“ Chvíľu premýšľam, že sa ho opýtam, aké predmety tam boli, ale rozhodnem sa mlčať. Radšej nevedieť, o čo sme prišli.

V žalúdku mi škvírka – začínam byť hladná.

„Sú tam aj nejaké arašidy, čokoládové tyčinky a dva sendviče,“ dodá Tristan. „Arašidy a čokoláda zhoršia smäd, takže navrhujem vyhnúť sa im.“

Chudobné zásoby ma neprekvapia. Chris a ja sme na ranč leteli pred dvoma týždňami, aby sme dohliadli na posledné svadobné prípravy. Keďže počas pobytu na ranči nepotreboval lietadlo, dal ho poslať na ročnú technickú kontrolu. Mizerná práca, ktorú technici odvedli, vzhľadom na to, že sme havarovali.

Môj šéf v právnickej firme, pre ktorú pracujem, ma nečakane požiadal, aby som sa vrátila do práce na tretí deň nášho pobytu na ranči. Vraj potrebuje pomoc s jedným prípadom. Letela som späť do Los Angeles komerčnou leteckou spoločnosťou. Šéf mi sľúbil, že to bude trvať necelý týždeň, tak som si myslela, že budem mať pred svadbou ešte týždeň, aby som si pripravila všetko potrebné. Naspäť som sa mala dopraviť súkromným lietadlom, kontrola bola dovedy hotová. Pracovala som vo dne v noci a skončila som o deň skôr. Povedala som Chrisovi, že sa chcem okamžite vrátiť.

Z lietadla pred technickou kontrolou vyprázdnilí všetky zásoby a mali sa doplniť deň pred mojím odletom

do Brazílie. Keďže som trvala na tom, že odletím o deň skôr, ako sa plánovalo, Tristan narýchlo nakúpil len minimum zásob na túto cestu.

„V poriadku,“ hovorím. „Zásoby by mali vydržať, kým nás nezachránia.“

Tristan neodpovedá.

„Nevydržia nám?“ zatiahnem a obrátim sa k nemu. Kľáči na jednom kolene medzi kusmi zničeného krídla a kontroluje niečo, čo sa oddelilo od lietadla a leží na zemi.

„Možno postačia,“ povie napokon.

„Čítala som o núdzových vysielачkách...“

„Naša je pokazená.“

„Čože?“

„Je nepoužiteľná.“

„Lietadlo práve prešlo technickou kontrolou...“

„Odviedli hroznú prácu,“ šomre nahnevane.

Chvíľu som príliš ohromená, aby som niečo povedala. „A letový plán...“ zamrmlm.

Tristan vstane, jeho tmavohnedé oči sa zavrtajú do mojich. Akosi viem ešte predtým, než otvorí ústa, že to, čo sa chystá povedať, zabije poslednú nádej, ktorej sa držím. „Oznámili sme plán letu. Lenže včera večer som sa od neho výrazne odchyľil, keď som hľadal miesto na pristátie. Stratili sme spojenie, takže som nemohol niekoho informovať.“

„Čo to hovoríte, Tristan?“ V hlase mi znie zúfalstvo. „Azda neexistuje spôsob, ako nás nájsť?“

„Tak to nie je. Stále môžem uhádnuť, kde sme...“

„Majú hádať? Sme uprostred...“ Odmlčím sa a divoko sa obzerám okolo seba. „Kde vlastne sme? Je rieka Amazonka niekde nablízku?“

„Nie.“

„Ako to viete?“

„Vyšplhal som sa na strom, aby som sa rozhlíadal.“
Ukáže na jeden z obrovských stromov vedľa nás. „Rieka
nie je nikde na dohľad.“

„Tomu neverím,“ zašepkám. „Neverím...“

Obrátim sa na päte a zaborím sa asi centimeter do bla-
tistej zeme. Potom zamierim k stromu.

„Čo robíte?“ zavolá za mnou Tristan.

„Chcem to vidieť.“

„Zraníte sa.“

„Je mi to jedno.“

Poháňaná zúrivým odhodlaním preklínam prerastené
korene okolo stromu, že mi zavadzajú, ale keď si cez ne náj-
dem cestu, som vďačná, pretože mi pomáhajú vyliezť hore,
kým nedosiahnem prvé konáre. Nie som dievča z dediny
a aj to na mne vidieť. Dychčím už v polovici cesty nahor. Na
svoju obranu musím dodať, že tento strom je vyšší ako troj-
poschodový dom. Raz alebo dvakrát sa pošmyknem, lebo
nedávam príliš pozor, kam kladiem ruky. Celý povrch stro-
mu pokrýva kašovitý mach a podľa strašidelného mravčenia
na prstoch zakaždým, keď chytím konár, mám nepríjemný
pocit, že na ňom číha množstvo drobných mnohonohých ži-
vočíchov, ktoré nechcem radšej ani vidieť. Nikdy som nebo-
la fanúšičkou zvierat s viac ako štyrmi nohami.

Konečne sa dostanem na vrchol a zakliesnim sa medzi
dva konáre, vydýchnem si od úľavy, že som to zvládla.

Vzápätí v ústach pocítim chuť žľče, keď sa pozriem
pred seba. Nevidím nič iné, iba zelené vrcholce stromov.
Všade. Sú husté a ťahajú sa tak ďaleko, ako len dovidím.

Strom, na ktorom som, nie je vôbec vysoký v porovnaní s tými, ktoré rozoznávam v diaľke. Zdá sa mi, že sme na nejakej vyvýšenine. Po rieke ani stopy, ani po čomkoľvek, čo by mohlo naznačovať, že niekde v okolí žijú ľudia. Ak opustíme lietadlo, nie je kam ísť. Obrátim sa a pochopím, že v okruhu niekoľko sto kilometrov nie je ani stopa po civilizácii, ani nijaká cesta.

Našou najlepšou možnosťou je nájsť riekou Amazonku a ísť popri nej. Ľudské osady sa najpravdepodobnejšie vyskytujú práve v blízkosti vody. Ale nedá sa odhadnúť, koľko kilometrov je k rieke alebo ktorým smerom sa nachádza. A džungľa nie je práve najvhodnejšia na cestu pešo s nádejou na to najlepšie. Nie... Naša nádej spočíva v oblohe. Tá je však prázdna. Nevidieť na nej nijaké lietadlá či vrtuľníky. Nepočuť ani vzdialený zvuk.

Zovrie mi žalúdok a zasa sa chcem obrátiť, ale zastavím sa, lebo sa mi zakrúti hlava. Sedím na konári a zatvorím oči. Chris ma určite bude hľadať. Príde. Odhodlaná nestratíť vieru začnem zliezať po strome nadol. Zľaknem sa, keď mi bezmenné drobné tvory znova lezú po prstoch, ale hľadím na svoj cieľ a snažím sa nepodľahnúť panike.

Leziem nadol, až kým medzi mnou a zemou nezostane len jedna vrstva konárov. Dotknem sa niečoho studeného, slizkého a oveľa mäkšieho, než by mohol byť konár.

V zlomku sekundy zaregistrujem, že je to had – veľký had. Inštinktívne odtiahnem ruku a stratím rovnováhu. Pristanem na veľkom koreni stromu s hlasným buchnutím a trochu si vyvrtnem pravý členok. Napokon ma zachytí Tristan.

„Čo je?“

„Had,“ zamrmem a rukou mu zovriem bielu košeľu. Hľadám útočisko v teple jeho náručia, lebo na každom centimetri tela mi vyrazil studený pot. Presne tak. Živočích bez nôh práve predbehol viacnohé zvieratá zo zoznamu tvorov, ktoré neznášam. Pramene vlasov sa mi lepia na spotenú tvár, a kým si ich odhrňam, znova mi udrie do očí môj zásnubný prsteň. Úprimne sa rozplačem, od slz a vzlykov sa mi chveje celé telo. Akokoľvek som sa snažila presvedčiť samu seba, že nás Chris nájde, keď som bola na vrchole toho stromu, tu dole sa to zdá nemožné. Tristan mi niečo hovorí, ale nerozumiem čo.

„Som rada, že Kyra nie je s nami,“ poviem pomedzi vzlyky.

„Aj ja,“ prikývne Tristan a silnejšie ma stisne. Aspoňže ani ja, ani Tristan nemáme deti. On však má rodičov. Je to zvláštne, ale zrazu pocítim úľavu, že moji rodičia už nežijú.

Neviem si predstaviť, akým peklom by teraz museli prechádzať, keby vedeli, že ich jediná dcéra sa stratila v amazonskom pralese alebo je s najväčšou pravdepodobnosťou mŕtva.

„Chris urobí všetko, aby vás našiel, Aimee. Ani na sekundu o tom nepochybujte.“

„Ja viem.“ Cítim, že jeho slová mi dodávajú silu. Je to pravda. Ak som si niečím istá, tak týmto. Chris podnikne čokoľvek, aby ma našiel. Je dedičom otcovho multimiliónového impéria, má na to prostriedky. Neviem, ako dlho zostávam schúlená pri Tristanovi, ohromená, slabá, spotená. Snaží sa ma upokojiť, neisto ma objíma. Poznáme sa, veľa hodín sme strávili vo vzájomnej spoločnosti, takže mi to pripadá prirodzené. Ticho medzi nami prerušujú jedine moje

vzduchy. Náš vzťah bol vždy iný, odlišný od prístupu, ktorý mám k ostatným zamestnancom Chrisovej domácnosti.

Hm, domácnosť jeho rodičov... Moorovci majú obrovskú vilu s ešte väčšou záhradou kúsok od L. A. Chris a ja žijeme v priestrannom byte v centre mesta bez akýchkoľvek zamestnancov. V dome jeho rodičov sme však tak často, že je to takmer náš druhý domov. Boli sme tam pred tromi týždňami, aby sme oslávili moje dvadsiate šieste narodeniny. Personál u nich pracuje tak dlho, že sú ako jedna veľká rodina: kuchár, slúžky, záhradníci a moja milovaná Maggie – žena, ktorá sa starala o mňa a Chrisa, keď sme boli deti. Naši rodičia boli blízki priatelia. Moji rodičia pracovali často mimo domu, niekedy aj celé mesiace. Chris a ja sme boli v rovnakom veku. Strávila som väčšinu detstva uňho doma a Maggie nás opatrovala.

Chrisovi rodičia si ju nechali ako pomocníčku v domácnosti aj potom, ako sme dospeli, akoby sa stala súčasťou ich rodiny. Som si s ňou veľmi blízka a mám s ňou priateľský vzťah, rovnako ako s ostatnými zamestnancami. Tristan jediný skutočne pracuje iba pre Chrisa, lieta s ním po celej krajine raz alebo dvakrát týždenne a navštevujú dcérske spoločnosti. S Tristanom sa stretávam často, pretože keď Chris nikam neletí, Tristan je môj šofér. Napriek tomu sme sa veľmi nezblížili.

Teraz je však jeho prítomnosť pre mňa ako kotva. Opriem si hlavu o jeho pevnú hruď, líce mu tlačím na oceľové svahy. Srdce mu bije pozoruhodne pokojne. Potrebujem z neho načerpať vyrovnanosť a silu, aby premohli moje zúfalstvo. Zostávam v jeho náručí, kým vyplačem svoju slabosť. Potom s novonadobudnutým odhodlaním vstanem.